

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 15

15. AUGUST 1938

10. ÅRGANG

Fra China og Afrika.

Brev fra Brundtland og Frellumstad

25. juni 1938.

(Filip. 3, 13—14.)

Hjertelig takk for mottatt brev med innlagt check 20 pund. Vil her med sende min hjerteligste takk til alle kjære søsken som er med og gir penger til vår misjon. Herren storlig velsigne eder igjen. Vi takker Herren for all den nåde og kjærlighet han har vist mot oss. Herren har vernet om sin eiendom og vi kan reise vårt Ebenezer og si: «Tittil har Herren hjulpet.» Halleluja! Vi frykter heller ikke for våre liv er i hans hånd. Kun dette vil vi gjøre som her står skrevet: «Strekke oss ut etter det som er foran og jage mot målet til den seierspris som Gud har kalt oss til derovenfra i Kristus Jesus. Alene ved stadig å skue opad er seieren sikker og når Herren i sitt ord har lovet oss seier over all fiendens makt og velde, og Herren Jesus selv går med oss, da har vi vel ingen grunn til frykt, Halleluja!

Vi har travelt med møter og mange er der som er villig til å følge Jesus, men de er svært uvitende og forstår ikke stort av evangeliet. Vi ventar nu at Herren skal åpne deres forstand. Vi sår ut den evige seden og har vårt håp til Herren at den skal spire frem. Det lyder skjønt for kirkeserens øre i disse dager når vi forteller dem om vårt himmelske hjem, hvor ingen krig er og ingen tyve bryter inn og sjeler. Og alle som kjenner Herren gleder sig usigelig for hjemmet histoppe.

O, hvilken sorg folket er preget av i denne krigens tid, derfor er det vår store glede å bringe dem budskapet. Lovet være Herren som støtter oss i all vår trengsel. Det begynner å bli varmt nu her i Kiao-Cheng. Vi skal bli her i sommer. Priser Herren for at vi begge to, Inger og jeg,

føler oss bra til legemet, og om Gud vil og veien er åpen tenker vi å reise til Peiping i september til misjonærkonferanse. Håper der ligger mange brev og venter på mig. Vil her slutte med en hjertelig hilsen til eder alle nådesøsken, ønsker fremdeles og være innstillet i de troendes forbønner. Fred over Guds Israel.

Eder i Kristus søstre

Inger og Christofa.

Brev fra Anna Østereng.

Ebenezer M st. 7/7 1938.

Elskede misjonsvenner!

Bed og I skal få!

Skal nu få sende en hilsen fra vårt vinterstevne som blev holdt fra 30—6 til 3—7. Mange bøtter var opsendt til Gud for stevnet — også i vår bønneuke som vi hadde fra 5. til 12. juni. Herren har svart — for Jesu skyld.

Under hele stevnet hadde vi det aller fineste vær man kunde ønske sig. Dette er jo av stor betydning. Når en slik masse mennesker samles blir det tross alle bestrebelsler dårlig med soveplass til alle. Nu efter stevnet har vi det koldt og vind og regn innimellem.

30/6 kom våre innfødte arbeidere fra alle kanter. Første møte var bestemt for dem til bibellesning og rapport fra feltet.

På eftermiddagen begynte de troende fra New Haven, utstasjonene og her å innfinne sig samt misjonærene fra New Haven. Br. Hjelm fra Piet-Relief og den innfødte P. Mazeko var til stor hjelp i møtene. De var hovedtalerne. Meget Guds ord blev utsådd i de dager og vi tror det blev til stor hjelp for de troende. Mange kom frem og søkte inn til Gud under bønnemøtene.

Lørdag 2/7 var en travel, men dyrebare dag. Tidlig på morgenen var det bønn, kl. 10 klassemøte for

22 dåpskandidater, eller det siste spesielle møte med dem og derpå avsted til floden for å døpe. Det var et veldig syn når toget satte sig i bevegelse med misjonsarbeidere og dåpskandidatene i spissen og så en stor skare av troende. De drog syngende avsted til floden.

Det var en god stund dernede og alvorlig og bønn stiger op til Gud: Kjære far bevar dem alle hos dig til de samles over der. Må ingen savnes.

Da vi kom hjem hadde vi en kopp the og samles derpå i Kapellet til møte. Hjelm og Mazako talte, alvorlig og gripende.

5 barn blev så velsignet. Iblant foreldrene var et ungt par som bragte frem sin førstefødte. Den unge mann var det første barn som blev velsignet her på Ebenezer 1916. Da var han 5 år gammel. Han har vært en snild og bra gutt og lever med Gud idag.

Efterpå samledes de troende til brødsbrytelse hvor ca. 400 deltok, samt de 22 døpte og 2 andre som var flyttet hit blev bedt for og tillagt Guds menighet her. All æren tilkommer Gud!

Så var det en pause så både misjonærene og de innfødte fikk mat før aftensmøtet.

Søndag var det 3 møter. På midtidsmøte var det en masse folk. Kapellet var fullt og med alle dem som blev plasert ute på den store gressplen var det over 1000 mennesker under ordets hørelse. 2 frafallne kom tilbake til Gud og 5 søkte frelse.

Mandag morgen samledes alle til bønn mens grøten blev køkt og så var det farvel for denne gang til vi møtes igjen — kanskje ikke for der hjemme med noen.

Til å ha vært så mange samlet i flere dager på en plass — en masse unge også — har det vært så stille, ingen støy, rent særskilt stille. Jo,

Kirkesamfund eller menighet

Av D. O. BELFRAGE

Oversatt av Ruben Dammen.
(Forts. fra forrige nr.)

Darby ser altså i sammenfatningen av alle dem som kaller sig kristne d. v. s. i den s. k. kristenhet «kirken» om enn i forfallen tilstand. Den er intet vidne mere, men allikevel er den fortsettende «kirken». Finnes det bare en kirke så kan også vidnesbyrdet eller fremstillingen av denne forfallne kirke bare bli virkeliggjort av alle menigheter samfundsmessig, vel på forskjellige steder, men bare under forutsetning av et korporativt samhold. Den som nu er overbevist om at den gruppe av forsamlinger med hvilken han har samfund, er dette samfunds vidne må nødvendigvis dra den logiske slutning at andre selvstendige menigheter utenom vidnets står på falsk grunn og befinner sig ikke i samfundet. De kunde ikke heller ha Herrens bord, de kunde ikke heller komme sammen i Jesu navn kort sagt, man kan og bør ikke tilstede dem det som er en forrett bare for de menigheter som står på den rette grunnen. Det kan midt i den forfallne kirke kun gives ett vidnesbyrd, dessuten er det et samlet. Kirkens forfall er virkelig. Alle reformforsøk er på forhånd dømt til å mislykkes. Alt besvær med å bygge menigheter efter bibelsk mønster er dåraktig. Det åpenbarer bare uvidenhet hos dem som går med slike planer.

venner, Gud kan omskape hedningene. Godt at vi av nåde fikk være med å gjøre det lille vi kan.

Menigheten her og på utstasjon hadde også gjort hvad de kunde. Ja, tatt et løft med oss til hjelp til mat. De fikk maisgrøt og litt kjøtt.

Det er ingen lett sak å koke heller til så mange, men alle var så flinke, især Samuel Kumalo som stod for ansvaret, så også det gikk bra. Våre medarbeidere var samlet her nesten fulltallige. Sammen med oss misjonærer sender de sin aller beste hilsen og takk til dere, kjære Guds barn, der hjemme med ønske om å møtes i «hjemmet over der.»

Str. Solheim hilser meget.

Eders i Herren

A. Østreng.

Finnes det ingen menigheter idag uten bare «fremstillinger» av sådanne, så kan det naturligvis heller ikke finnes noen embeder (f. eks. eldste). Det fins bare tjenester av slike, som inntar eldstebrødrenes plass, d. v. s. visse gjøremål som de eldste utfører. Man skulde vente at det i frafallets dager ikke kunde gives hverken dåp eller Herrens måltid, men denne sluttats drar han ikke. Visselig blir dåpen overgitt til den enkelte å avgjøre som en rent personlig sak. Det er noe som ikke kommer menighet ved. Eller så overlater man til husfaderen å straks døpe sine barn på sin (husfaderens) tro, der man ikke overlater dåpen (som barnedåp) til den forfallne kirkes tjener. Gjennom dåpen kommer man inn på «kristenhetens område». Dette var også Darbys standpunkt, hvilket efter hans kirkeopfatning er begripelig. Så meget høiere holdt man brødsbrytelsens feiring, i hvilket man så menighetens høidepunkt. Også tukten hører med til menighetens plikter. Åndens gaver som er nødvendige til oppbyggelse består enda. Også er det nødvendig å overlate forsamlingens ledelse til den Hellig And.

Vi stiller nu Darbys katolskt favede kirkebegrep rett imot den bibelsk-evangeliske som George Müller fremholdt.

At det nye testamentes ekklesia (menighet) består av troende og bare av sådanne, behøves intet bevis! Paulus skiller mellom tre grupper innen menneskeheten: jøder, hedninger (nasjoner) og Guds menighet (1. kor. 10, 32). Det nye testamente vet intet om en kristenhet eller en «kirke i forfall», som består av utilregnelige skinn- og navnkristne til hvilke de troende også skulde høre. Det kjenner ingen kirke som er en korporativ sammenslutning av alle forsamlinger på jorden. Det kjenner utenom ekklesia som alle troende tilhører, hvilket blir betegnet som Kristi legeme, bare til selvstendige lokalmenigheter, som hver for sig bærer det ærefulle navnet ekklesia. Det har

en dyp betydning. Hver lokalmenighet bør være et virkelig bilde av den universale menighet. Legg ke til: Hver enkelt lokalmenighet et bilde av den universale menighet. De er hver for sig ansvarlige at dette bilde (universalmenighet) må fremtrede så klart som mulig. Hver enkelt menighet er en stendig storhet som er uberoende i hvert menneskelig regimente utens egne grenser. Men den er menbunden med andre menigheter med usynlige enhetsbånd, som fastere og mer varaktig enn, som helst tenkelig organisasjon kirkelig sammenslutning.

En kirke som i det ytre er som og som er en samlet handlende porasjon har aldri eksistert. Den testamente gir tydelig tilkjenning i begynnelsen fantes forskjellige ninger og opfatninger blandt ende. Paulus kjente kristne som ikke arbeidet hånd i hånd ham, men isteden optrådte imot

Hver lokalmenighets selvstendighet og eget ansvar er naturligvis ke det samme som ubunden (tøilesløshet) og godtroenhet. troende har samme ånd, samme ord, de kjenner sig også sambundet med broderkjærlighets bånd, og gjennom arbeidet for samme Herre, infor hvilken ansvarlige. Dette bånd er ste enn hvilket som helst forbund, virkelig og kan ikke ødelegges.

En uteslutning av hele menigheten kjenner det nye testamente til. Hvorfor skulde de utesluttes fra et kirkesamfund som ikke sterer. En korporativt forenet som aldri har eksistert på jorden. Derfor kan den heller aldri bli stilt. Om man uteslutter en fra den «til korporativ enhet stilte eneste menighet», så er handling uten forbillede og ninger i det nye testamente, som kjenner til noen sammenslutning et enhetslikt handlende eller rende flertall av menigheter kirkelig mønster. I det nye testamtales det bare om uteslutning av kelte av den lokale menighet. optagelse eller avvising av den kelte bærer den lokale menighet svaret alene. En lokalmenighet imidlertid ikke rett til å blande

Merkelig redning.

Foruten Chiang Kai-shek finnes i den kinesiske regjering flere kristne medlemmer, og dessuten slike som står på grensen til kristendommen. forteller misjonær Ingeborg Wikander hjem i et brev (her gjengitt etter «Svenska Morgonbladet»).

En slik er efter alt å dømme regjeringens president Lin-Sen. Det fortelles at da regjeringens medlemmer var på vei ut fra hovedstanden, reddet Lin-Sen dem alle. Regjeringen var gått ombord på flod-damperen, men hadde ikke nådd langt før fiendens flyvemaskiner kom til syne. Alt håp syntes være ute for dem.

Da vendte Lin-Sen sig til Gud i stille ydmyk bønn. Og som et påtagelig svar på denne bønn lot Gud en tett tåke legge sig over floden og dannet en uigjennemtregelig mur mellom flyvemaskinene og båten. Noe bombardement var naturligvis utenkelig i en slik tåke. Innunder tåken lå floden klar og blank, og båten kunde uhindret fortsette sin vei. Ved et under var de reisende reddet.

Også denne hending er blitt kjent blandt folket og har sikkert bidratt til den økede interesse for kristendommen.

Utholdenhet.

Ved et bønnemøte i U.S.A. fortalte Moody et eksempel på en kristen hustru utholdenhet i bønn for sin vantro mann. I atten måneder hadde hun bestemt sig for å be for ham hver middag, men efter denne tid merket hun ingen forandring. Da ropte hun: «Herre, jeg vil be for min mann hele livet ut!» — Og tenk — samme dag hørte Herren hennes bønn og opfylte hennes hjertes begjæring.

Sterk tro.

Den mektige Guds mann, Georg Müller, blev engang spurt: «Hvordan får du din sterke tro?» Müller svarte: «Den eneste måten man kan få sterk tro på, er å tåle store prøvelser, og man kan tåle store prøvelser ved å holde sig til Jesus Kristus.»

(Efter en oversettelse av pastor Johannesen, Kjøbenhavn, av boken Georg Müller og John Nelson Darby av Johannes Warns.)

bys forsøk på å få sitt syn anerkjent. Derved støtte han på motstand fra Georg Müller og mange andre, som holdt fast ved «brødrenes» grunnprinsipper fra urtiden og optok hver andre efter den grunnregelen som uttales i Rom. 15. 7.

I mange år hadde Darby selv inntatt denne frie stilling og optatt enhver troende, brudt brødet med dem uten å spørre hvilken feir, hvilken krets av troende de hørte til, ja han visste at mange av dem tilhørte kirkelige forbund i hvilke uten tvil meget feilaktig og ondt forekom. Han handlet fullkomment som de s. k. «åpne brødre» handler enn idag. I broderkretsens første år var denne beredvillighet til å ha samfund med alle troende, og en fullkommen ringeaktning av alle gjerder og partigrænser nettop det iøinefallende kjennetegn på denne nye bevegelse. — Derfor vokste den også så sterkt, derfor drog den også mange av de mest gedigne og trofaste kristne til sig. Det så ut som om dens seiersløp ikke var mulig å stanse. Men fienden vilde ikke dette. Likesom det i reformasjonens dager var forskjellige ledere med sine tilhengere som ikke var av samme overbevisning i visse lærespørsmål, og så dannedes flere kirkesamfund. Hvert samfund mente sig å være det rette og forfulgte medlemmene i de andre. De menn som kom fra den katolske kirke blev nok alle mer eller mindre bundet av det katolske kirkebegrep og det gjorde sig merkbart i kirkeordningen, da de holdt fast ved gamle forestillinger og tradisjoner.

Da Darbys skrifter, som inneholder mange dype og skriftmessige tanker, enda leses av mange utenfor de eksklusive grupper, kommer mange lesere undertiden inn i Darbys tankegang angående hvordan kirken og samfundslivet skal bygges. En fremstilling av den vesentlige forskjell i Darbys tanker og de s. k. «åpne brødrenes» tør derfor ikke kunne ansees unødvendige eller verdiløse.

Vi har George Müllers og de med ham forbundne brødres nøkterne anskuelse og klare evangeliske, bibelske opfatning å takke for at ikke Darbys katoliserende kirkebegrep med dets falske dogmatiske forestillinger og eksklusive prinsipper som murgrønse bekranset den for hundre år siden opkomne brodermenighets stamme, og berøvet den dets eget liv.

g. Hver lokalmenighet anliggender uten virkelig biledning at den blir bedt om det. Frykten for lokalmenighet at en menighet kunde fatte en beslutning som en annen menighet kunde godkjenne, er selvfølgelig beklagelig, da nok ikke alle troende står under åndens ledelse, som det var ønskelig det var. Handlet de virkelig under åndens ledelse fantes det naturligvis ingen forskjellige opfatninger og anskuelser. Disse ufullkommentheter måtte i mange tilfeller føles smertende, men så lenge som menighetene består av ufullkomne mennesker kommer slike tildragelser til allid å være mulige. Men disse ufullkommentheter er lettere å bære, de tjener til ydmygelse og som spore til større samvittighetsrenhet, enn det faktum at man ofte for å avhjelpe savnet av Åndens enstemmige ledelse må søke å få hjelp ved menneskelige midler. Som for eks. gjennom uenighet skriftlig, pr. telefon eller muntlig, gjennom en centralledelsesbestemmelse eller ved avgjørelser på konferanser.

Dreier det sig for eks. om en utsluttelse ut av en lokalmenighet så er de fleste tilfeller saken så klar at alle lokalmenigheter kan godkjenne en slik beslutning uten noen ettergranskning av saken. Om man i alle tilfeller skulde frasi sig retten til ettergranskning skulde dette bety at man dessuten måtte anta hver menighets beslutning som ufeilbar og tilkommet under den Hellig Ånds ledelse, en slutsats som bare har sitt utspring fra et falskt kirkeideal og som tilskrives de til samlet vidnesbyrd forbundne menigheter en ufeilbarhet i anskuelsene som paven forbeholder sig, når han feller en dom ex cathedra, d.v.s. på embedets vegne. Enhver må gi Luther rett i at hvert kirkesynod kan gjøre feilgrep og har ofte feilet. Så må vi ydmykt tilstå at en lokalmenighets representanter kunde feile og har ofte feilet.

For slike feilgrep er heller ikke slike menigheter beskyttet som står på den rette grunn. Av dette fremgår at hver lokalmenighet har rett og under visse omstendigheter plikt og i tvilsomme anliggender ettergranske en annen menighets dom.

Forskjellen mellom det katolske kirkebegrep og den urkristne ekte evangeliske er stor. De er uforenlige og ikke minst motsier de hverandre. Bethesdastriden 1848 beveget sig om disse to kirkebegrep, og om Dar-

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Anders Johnsen, Halden

fyller 6. september 75 år.

Det er en lang virketid i evangeliets tjeneste br. Johnsen kan se tilbake på. Han kan også feire 50 års jubileum som predikant i år. Det er 50 år siden han begynte å reise som predikant og et av de første steder han besøkte var Holmsbu hvor han døde to søstre i sjøen. Det var vintertid og lods Andersen stod og skjøv vekk isflakene for at de kunne komme ut i vannet.

7 ganger han har vært i U.S.A. og altså pløiet Atlanterhavet 14 ganger. Rundt om i Skandinaviens har han fartet med det gode budskap og mange er blitt døpt av broder Johnsen. Blandt de mange han har døpt er også dette blads redaktør.

Vi sender den gamle veteran vår hilsen og takk med ønske om Guds velsignelse over livskvelden.

Han er syk og kan ikke farte som før, men brenner fremdeles for sjelsfrøelse og Guds barns vekst.

Hans mange venner vil nok huske ham på 75 års dagen.

Adressen er: Forstander A. Johnsen, Elvegaten 3, Halden.

Et blads oppgave

er blandt annet å vekke folks interesse for en sak og være det stadige drypp som holder interessen vedlike. For at dette skal kunne la sig gjøre er det nødvendig at bladet kan bringe det stoff som kan holde interessen vedlike og samtidig vinne nye interesserte tilhengere av den sak hvis organ-bladet er. Misjonssaken er den store sak Misjons-Røsten arbeider

for. Ved å sende oss stoff fra misjonsfeltet og arbeidet ellers er dere med å vekke misjonsinteressen.

Har dere tenkt over det?

Det er i din misjons interesse og til gagn for arbeidet på ditt felt at vennene hører fra dig. Derved styrkes og opholdes interessen for arbeidet på din plass i vingården hvor du er satt.

Forsøk

å betal kontingenten så regelmessig som mulig. Det er best for begge parter. Vi har fått inn bra av utestående heløp i år, men enda er det meget igjen.

Vi venter på det.

Bladmisjon.

Vi kvitterer idag for mottatte midler til bladet. Det er flere syke og ubemidlede som derved har fått bladet ved disse gaver og sikkert er det mange som er givnerne takknemlig.

Vi er takknemlig for denne store hjelp i arbeidet og ønsker dere Guds velsignelse i fortsetningen.

Dette nr.

kommer noen dager senere enn vanlig. Da det blir litt lang tid mellom siste nr. og vinterhefte vil vi forsøke å regulere det slik at det blir litt lengere mellomrum mellom de siste nr. og begynner altså med dette.

Gaver til misjonen.

Vi har fått tilsendt forholdsvis meget til misjonen i de siste uker og gleder oss på misjonærenes vegne. Det er gledelig at misjonsinteressen holdes ved like i sommermånedene også.

Da undertegnede har vært bortreist har det ikke blitt tid til å gjøre ferdig noen kvittering til dette nr., men det får bli i neste nr.

Hjertelig takk!

G. Iversen.

En hilsen fra Desmond.

Utdrag av et privatbrev.

Vår kjære broder!

Jesu nåde og fred!

Men av Hans fylde har vi alle fått og det nåde over nåde. (Joh. 1, 16.)

Hjertelig takk for brevet og takken. Må Herren selv lønne givnerne. Du nevner at du forstod vi helst vilde ha midlene sendt direkte inntil vi

får en kasserer; men det er ikke felle. Vi er meget takknemlig til broder om du vil ha besværet motta gjennom «Misjons-Røsten». Det er jo så meget lettere for som sender små summer å ha sende det til hjemme, bare vi hvem senderne er så vi kan skrive personlig takke dem. Og du har alltid sendt navnene på senderne.

Gud er med oss og virker på måter. I siste uke fikk vi to breve unge menn i Bengalen som har evangeliene vi sendte og som om vi vil sende dem bibelen, så ord har makt, priset være hans Sæden som har vært utsæet skal og bære rike frukter, Guds navn are!

Må Herren rikelig velsigne virke for ham. Ber daglig for de De hjerteligste hilsninger fra alle.

Dine i Jesus hengivne br. og Frank og Ananda Desmond

Ikke ett ord

Ikke skjeldsord for skjeldsord, ke ett ord. Hvor meget er tapt ett ord! Vær stille, hold dig ro Om de slår dig på det ene kinn ve det annet til. Svar ikke hurtig igj Bry dig ikke om ditt gode navn rykte — de er i Hans hender, og bare ødelegger dem i ditt forsøk å beholde dem.

Åpne ikke din munn. Vær titt Ett ord vil såre, urolige og skrem bort den milde due. (Den Hellig Ånd). Er du misforstått Bry ikke om det. Vil det ødelegge innflydelse og svekke din gode in flydelseskraft? Overlat det til ha Han vil ha omsorg og omhu. Har blitt forurettet og ditt gode na plettet? Godt. Vær du bare sagt dig og ydmyg; enkel og mild. ham bevare dig i fullkommen fr Hvil i Herren, stol på ham. Vær st le innfor verden og fest ditt blikk Herren. Ikke ett diskuterende ordstrid eller annet. Pas dig selv, vær stille.

Døm aldri, fordøm ikke. Ikke ord! Aldri en uren eller uventn bemerkning. Aldri tvil eller fry Aldri en undervurderende bemerk se om andre. Som du vil at andre behandle verden så gjør også du. Vær stille! Selah! Ikke ett ord med ettertrykk; ikke engang

blikk som vil fo fred. Bli stille, kj innfor hans åsyn enn støi.

Ikke ett ord a i bønnfallelse; ik eller overtalelse. enkelt, mildt og anledning til å t hans stemme. Ly ne måte kan du ham. Ikke ett ord

Ord leder til stille. Dette er Å ke for imorgen; for ditt hjem, m ningskrav. Kast ikke ett ord. Vi så ivrig, og tror s lige og støiende o bort. Bekymring ubekvem og han

Ikke ett ord t kymringer. Ta Herrens hender. fullkommen fred for visdom og le

Jeg gjennomg og lang prøvelse med en kjær bro Jeg åpnet mitt h øste min tunge Jeg tok hans alv Hans råd var ikk og da jeg vente plass i vognen t til mig og sa: « Kunde du ikke Det knuste mitt tilgivelse, var til bestemte mig å a ut av hans hånd åndelige valgspr La selvlivet ga alt ditt eget og La den Hellig å Hvil fra ditt r ham anledning å Ikke ett ord. Kun ett ord fo vidner.» Men de Overlat selvet overyunne ånd leber være lukke tømme, din ster kjærlig. La han lyd av mild still ge din tilværel vellukt av fred kring dig.

Og mens ditt munn lukket —

Det er ingen kraft i oss!

Av Rolf Westlie.

«Vår Gud vil du ikke holde dom over dem? For der er ingen kraft i oss mot denne store hop som kommer imot oss, og vi vet ikke hvad vi skal gjøre, men til dig er våre øine vendte.»

(2. Krøn. 10, 12.)

Guds folk nedigjennem alle tider har hatt mange kamper å kjempe. Slik var det for Israels folk i den gamle pakts tid, og samme er det for Herrens folk idag. Vi skal kjempe troens kamp, vi skal være med i Herrens krige, vi skal ikke kjempe i vår egen kraft, og ikke bruke kjødelige stridsvåben. Vår tekst beretter om en kamp som blev utkjempet, og hvorledes seier blev vunnet. La oss se litt på årsaken til seieren.

«Josafat vendte sitt åsyn til å søke Herren»

Dette var den eneste utvei han hadde for å vinne seier over fienden. Det er igjennem bønn og hengivelse til Gud som Guds folk alltid har hatt fremgang. Josafat påminner Gud om hans makt. «... i din hånd er det kraft og velde, og der er ingen som kan holde stand imot dig.»

Den evige Gud har makten i sin hånd. Derfor: Frykt ikke du Kristi pilgrim og stridsmann. Josafat kjempet ikke bønnekampen alene. «Hele folket var samlet innfor Herrens åsyn» Alle var med. Slik burde det være i Guds menighet idag. Om forstanderen skal være lokomotivet og dra alt sammen da blir det tunget å virke Herrens verk. Med et hjerte og en sjel skal vi være med i arbeidet. Man behøver ikke strebe efter store opgaver. Skriften sier: Vær tro i det lille.

*

«Der er ingen kraft i oss.»

Her møter vi menneskenes avmakt. Josafat stolte ikke på sin egen

stemme og det milde sollys, eller som aftenens sakte vind vil du snart bli velsignet ved å høre ham i stillheten av hans nærhet og gleden og fryden vil bli overvettes stor over at du ikke ytret ett ord! — Bare som ett vidne for ham.

Av Stephan Merritt,

Oversatt fra engelsk av A. K. Desmond.

styrke, ei heller på folkets styrke. Han tok Gud med i beregning.

«Til dig er våre øine vendte.» I Folkets avmakt lå deres styrke fordi at de trodde på Gud.

Guds kraft åpenbares i svakhet. Derfor kunde apostelen si: Når jeg er svak, da er jeg sterk.

Efter at de hadde bedt, kom Herrens ånd midt i forsamlingen. Guds folk har gjennem alle tider fått erfare sannheten av bibelordet. (svensk oversettelse): Icke genom någon människas styrka och kraft skal det ske utan genom Min ande, säger Herren.

Da Peter, fylt av den Hellig Ånd prediket Kristus, blev 3000 sjeler frelst og lydige mot evangeliet. Det behøves idag hellige åndsfulde menn og kvinner til å bære ut evangeliet om Kristus til et vidnesbyrd for alle folk. Det var hellige leviter som skulde bære Herrens pakts ark.

Josafat ordnet en sangerskare som skulde love Herren i hellig prydelse. Verdensmenneskene er grepet av den ytre glans og prakt, men hvor det er herlig, at det finns menn og kvinner som kommer frem i Herrens prydelse og tjener ham.

*

«Og på den tid de begynte med lovprisningen, lot Herren et bakhold komme over Ammons barn, og de blev slagne.»

Det skal være lovprisning i Guds menighet. Det er seier i å lovsynge Gud. Den «tonen» som Gud har lagt ned i vår ånd den må ikke forstummes. Dypt på hver hjertebunn finnes der strenger» Den store Mester kan stemme så det alltid er i harmoni. Bare vi er helt overlatt i den store Mesters hånd. «Og på den fjerde dag samlet de sig i Lovprisningens dal». Det hadde vært mange kamper innen de kom dit, men Gud var med og seier blev vunnet. Hør du kjempende og prøvede br. og str. «Er Herren med hvem kan være imot». Fra den forløste ånd toner der en strofe av den gamle salmen:

«Vår Gud han er så fast en borg,
Han er vårt skjold og verge,
Han hjelper oss i nød og sorg,
Og vet oss vel å berge.»

blikk som vil forstyrre sjelens stille fred. Bli stille, kjenn Gud. Vær stille innfor hans åsyn. Stillhet er bedre enn støy.

Ikke ett ord av knurr eller klage i bønnfallelse; ikke ett ord av gnav eller overtalelse. La ditt sprog være enkelt, mildt og stille; men gi ham anledning til å tale. Lytt til og hør hans stemme. Lytt og adlyd. På denne måte kan du ære ham og kjenne ham. Ikke ett ord, ikke det siste ord!

Ord leder til forstyrrelse. Vær stille. Dette er Åndens røst. Sørg ikke for imorgen; bekymre dig ikke for ditt hjem, menighet eller forretningskrav. Kast det alt på ham, og ikke ett ord. Vi tenker så hart, ber så ivrig, og tror så hart at vi blir urolige og støyende og således jager ham bort. Bekymringer gjør hans bolig ubekvem og han forlater den.

Ikke ett ord til noen om dine bekymringer. Ta ikke din sak ut av Herrens hender. Han vil bevare dig i fullkommen fred. Ikke gå til andre for visdom og ledelse.

Jeg gjennemgikk en meget hård og lang prøvelse. Jeg kjørte sammen med en kjær broder på sporvognen. Jeg åpnet mitt hjerte for ham og utøste min tunge byrde i hans øren. Jeg tok hans alvorlige velmente råd. Hans råd var ikke Hellig Åndens råd og da jeg vente tilbake til min egen plass i vognen talte Ånden så mildt til mig og sa: «Så du gikk til ham? Kunde du ikke stole på mig?» — Det knuste mitt hjerte. Jeg bad om tilgivelse, var tilgitt, gjenoprettet og bestemte mig å aldri igjen ta min sak ut av hans hånd, og å ta som mitt åndelige valgsprog: «Ikke ett ord.»

La selvlivet gå, elskede, dø bort fra alt ditt eget og dine egne gjerninger. La den Hellig ånd få fullt råderum. Hvil fra ditt rastløse virke, og gi ham anledning å tale og å virke.

Ikke ett ord. Vidne i kjærlighet. Kun ett ord for Jesus. «I er mine vidner.» Men det er ikke alt.

Overlat selvet til ham. La din overyunne ånd være stille. La dine leber være lukket, din tunge holdt i tømme, din stemme tyst, ditt blikk kjærlig. La ham ha makten og en lyd av mild stillhet vil gjennemtrenge din tilværelse, og sprede en søt vellukt av fred og glede til alle omkring dig.

Og mens ditt hjerte er tyst og din munn lukket — ved den stille ømme

Friluftsmøter.

Lenge har jeg gått med en sterk trang i mitt indre til å skrive litt om friluftsmøter. Ikke fordi at jeg ved min penn mener å kunne uttrykke noe som for de fleste skulde være ubekjent, men fordi jeg kjenner mig manet til det. Mere enn noen gang tidligere har jeg i år hatt anledning til å delta i en rekke slike møter og har som aldri før våknet op for at de er meget betydningsfulle.

Man kan ikke undgå å legge merke til at denne verdens mennesker har sine øine åpne for at det er betydningsfullt for dem å fremme sin sak ved friluftsmøter. Det er på denne måte de største politiske foredrag holdes, og der slår partiene utvilsomt sitt største slag, og vinder den største seier. Et politisk parti som på denne aggressive måte ikke tør hevde sitt syn er for fremtiden dømt til å visne hen og dø. Dette vet de. Hvem vil forresten fatte tiltro til en politisk retning som er lyssky? Det vil ingen.

Det samme gjør sig gjeldende med Guds sak, om vi som dens budbærere ikke tør gå frem i lyset og bli angrepskristne. Kristus selv gikk ut og talte til folket på denne måte, og har efterlatt oss et eksempel. Likeledes apostlene. Og i Luk. 14, 23 står flg. befaling: Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem (de ufrelste) til å komme inn. (I Guds frelse i Kristus).

Den almindelige måte å drive virksomhet på er å samles i et lokale, eller om det nu skal være et friluftsmøte, langt fra folk, inn i en skog, vekk fra offentligheten. Dette er nødvendig sies det for å kunne opnå den stillhet som behøves om Guds ord. Men denne tanke åpenbarer egoisme, selvnuttelse, eller at man skammer sig for Kristi evangelium. Slike mennesker bør lese befallingen i Luk. 14, 23, nøie igjennem en gang til og så vil de finne at de skal gå ut på «veiene» og ved «gjerdene». Altså på befærdede steder.

Friluftsmøter er meget nødvendige for å kunne nå de ufrelste. Der får man tale til mennesker man ellers aldri når fra en prekestol. Det er vårt kall også å bringe dem livets ord.

Dessuten er disse møter nødvendige og betydningsfulle for menighetenes trivsel og utvikling. Den almin-

delige opfatning er at man for å få vekkelse kun skal samles i sitt lokale og der vente på et himmelsk vær og guddommelig inngrep. Denne opfatning er usund, og har intet med den åndelighet å gjøre som enkelte forsøker å kle den i. Jeg tror bestemt at den vekkelsen aldri kommer. La oss for eks. tenke oss at en landmann gjorde likedan. Han lot jorden ligge utilberedt, og sådde ikke, men allikevel satte sig til å vente at seden skulde gro. Han vilde komme til å vente forgjeves. Slik også på det åndelige område. Vi må så før seden kan gro. Hvor skal vi så hen? I et lokale som er tomt for ufrelste? Nei, ut blandt folket! La sommeraftnene i år bli en sånings tid for Guds ord. Allerede i den kommende vinter skal man kanskje få se at seden spirer og gror. Nye sjeler vunnet for Herren.

Djevelen og hans hær arbeider planmessig, Kristi hær bør gjøre det enn mere.

Friluftsmøter er ellers meget betydningsfulle for oss personlig. Aldri har jeg enda talt ved et slikt møte uten hver gang å ha kjent behovet av mere kraft fra Gud, en dypere trang efter helliggjørelse, og mere lyst til fullstendig innvielse. Man står nemlig ansikt til ansikt med et stort krav: mennesker som behøver og vel lengter efter noe bedre enn det de selv har. Det er gjennom oss dette skal bringes dem. Vi blir oppmerksomme på at vi trenger mere kraft enn til eget behov og til egen tilfredsstillelse. Man trenger noe for å gi andre. Godt er det da at Gud er rik nok.

Vi taler så meget om at Jesus kommer snart, la det bli sant for oss i praksis. Så vi med dette for øie går inn med fullt alvor for denne vår store oppgave, den som vi vesntlig er på jorden for: å redde sjeler. Ordspr. 24, 11—12.

Gud vil la det lykkes!

Ruben Dammen,
p. t. Lyngby, Danmark.

SPREDTE FELTER

Telt i Lier.

Ved initiativ av br. Erl. Olsen, vennene Ruuds og br. Grønvold har vennene i Lier fått reist et vakkert

telt like ved Lier stasjon. Vi skyldes dog br. Ditlef Christoffersen i første hånd og br. Harald Johansen, Christoffer Christoffersen og br. Skjolden særlig takk for at de garanterer for kjøpesummen.

Teltet er 12X8 m. og har sitt plasser til vel 200 mennesker. Det koster ca. kr. 1300. Det skulde vært overkommelig å kunne anskaffe så danne telter mange steder og vennene fikk se hvor praktisk og hensiktsmessig det er, tror jeg denne form for sommervirksomhet vil bli valgt. Vi samler mange ufrelste om ordet kveld efter kveld, og vi ha bedt med flere sjeler og vekkelsen ånd synes å være over oss. Husk teltet i bønn.

Stevne.

Søndag den 7. aug. hadde vi stevne i teltet. Der var venner fra Skjold, Røyken, Tønsberg, Nesodden o. fl. steder. Fra Moss kom br. Martinsen og Tveter m. fl. Br. Lars Falang kom ved venner fra V. Gran. Til ettermiddagsmøtet og kveldsmøte kom mange vener fra Drammen og teltet blev overfylt. Gud gav pent vær og en velsignet dag.

Br. Christoffersen åpnet stevnet med å ønske velkommen ut fra Salmen 1. Undertegnede talte over Dom. 11, 24. «Hvad Herren vår Gud rydder for oss, det tar vi i eie. Br. Tveter og Martinsen stadfestet de samme sannheter og Herren velsignet. Fru Finnerud sang om å være stille for Herren under all livets strid. — Gud være takk at det går an!

Møte kl. 4 blev åpnet av br. Erl. Olsen og avsluttet av br. Hermandsen. Ut fra Salme 84 talte br. Martinsen om folket i gamle paktens tid som lengtet efter Guds forgårde, men ikke kunde komme lengre fordi veien til helligdommen var stengt, men nu er forhenget revnet og vi får gå inn.

Br. Berger Ruud innledet siste møte. Det var korte vidnesbyrd av mange og Herrens navn blev priset. Stevnet blev en stor opmuntring for våre virksomme venner i Lier. Snart skal alle våre teltepele oprykket og vi samles til bryllupsstevne på Zion. Gud være takk for håpet om herlighet som vi roser oss av. (Rom. 5, 2).

Michael Kristiansen.

Fra Bals

Der meldt på Storsteinen vellykket.

Over 50 striktene ru

Noen med det var ogs

over 100 k

Av pred nar Fossmo

tin Mathise

Fra stevne Komagf

Det var sammen m

Honningsv

dag den 14

Målet va

Venner

og da det v

ner innbød

ikke uten s

givenessen

På hurt

med Peder

Lyngmo, s

Også de ha

Nu blev

Til Har

dag morge

og efter h

flere og fl

Så da loka

Hammerfe

Kl. 18

kl. 20.30

første sam

Br. Bre

lese Salm.

og siden g

en tvers ig

Venner

kl. 23. De

var blitt f

rakk ikke

kom de m

En over

Nils Borg

med venn

søk hos si

nytte høve

ne til ste

av møtene

48 år, me

var han li

salmisten:

som palm

non voks

Herrens h

Fra Balsfjord.

Der meldes til «Røsten» at stevnet på Storsteinnes i Balsfjord var meget vellykket.

Over 50 tilreisende venner fra distriktene rundt om besøkte stevnet.

Noen med bil, andre med båt, men det var også dem som hadde syklet over 100 km.

Av predikende brødre deltok Einar Fossmo, Enok Wangberg, Martin Mathisen og Henrik Eilertsen.

Fra stevnet i Komagfjord.

Det var med stor interesse jeg sammen med br. Nils Pedersen fra Honningsvåg syklet hjemmefra torsdag den 14. juli til Tromsø for neste dag å fortsette til Hammerfest.

Målet var Komagfjord i Alta.

Venner der hadde bestemt stevne, og da det var det første de frie venner innbød til der på stedet var det ikke uten spenning man imøteså begivenheten.

På hurtigruten møtte vi sammen med Pedersens hustru og evangelist Lyngmo, som begge kom fra Bergen. Også de hadde samme mål som vi.

Nu blev vi fire. Det lovet bra.

Til Hammerfest kom vi kl. 2 lørdag morgen. Vi ruslet på land kl. 4 og efter hvert traff vi sammen med flere og flere som skulde til stevnet. Så da lokalbåten kl. 12.30 gikk fra Hammerfest var vi en hel flokk.

Kl. 18 var vi i Komagfjord, og kl. 20.30 kom vi sammen til vårt første samvær.

Br. Breimoen åpnet stevnet med å lese Salm. 95, 1—7. Tonen var gitt og siden gikk det slag i slag. Det blev en tvers igjennem velsignet stund.

Venner fra Breivikbotn kom først kl. 23. De kom med motorbåt, men var blitt forhindret underveis, så de rakk ikke velkomstmøtet. Imidlertid kom de med glede og sang.

En overraskelse var det også at br. Nils Borgersen fra Mjøndalen var med vennene derfra. Han var på besøk hos sin datter i Br.botn og vilde nytte høvet å bli sammen med vennene til stevnet. (Han fortalte på et av møtene at han hadde vært frelst i 48 år, men efter hvad man forstod var han like begejstret. Sandt sier salmisten: «Den rettferdige spirer som palmen, som en ceder på Libanon vokser han. De er plantede i Herrens hus, de blomstrer i vår Guds

forgårde. Ænn i gårberdet alder skyter de friske skudd, de er frodige og grønne for å kunngjøre at Herren er rettvist, han min Klippe og at der ikke er urett i ham.» (Salm. 92, 13 flg.)

I løpet av natten kom der ennu flere, så søndag morgen var vi samlet over 30 tilreisende.

Herren gav oss tre underbare møter på søndag. Å referere tillater vi oss ikke, da det vil bli for langt. — Nevnes må dog brødsbrytelsen om kvelden som var noe enestående.

Mandag var vi samlet til samtalemøte kl. 11 og kl. 20.30 var det stevnets siste møte for denne gang.

En hel hærskare deltok.

Så er da stevnet i Komagfjord et tilbaketog, og alt vi kan si er: *Det var underbart.*

Men det må også sies til Kvalsviks og Breimoens ros, at de skilte sig fra oppgaven med all ære. Det er ikke liketil å klare alt i særdeleshet når man er så få som tilfellet er her på stedet. Men med kjærlighet, offer og arbeid har det gått. Herren vil lønne dere alle kjære venner.

Også fra stedets befolkning blev det vist stor interesse både med hensyn til møtene og ellers. Et trekk som vel også må tale til fordel var at sognepresten hadde berammet gudstjeneste i kirken samme søndag. Br. Kvalsvik underretet presten om stevnet og sa: at for oss var det umulig å forandre. Presten gjorde da det vakre og sympatiske trekk: at han avlyste gudstjenesten. Pent gjort.

Så må Herren signe og hjelpe oss alle som deltok og forøvrig alt sitt folk til å bli i Kristus.

Broderligst

Henrik Eilertsen.

*

Stevne i Rygge.

Søndag 7. august blev en strålende dag for deltagerne i stevnet i Rygge, både åndelig og timelig. Fra en skyfri himmel skinte solen hele dagen og deltageres antall gikk nok op i 700—800.

De hadde også møte lørdags aften hvor syv-mannsmusikken og flere deltok. Det var et godt møte, så flere.

Ved titiden søndag begynte det å komme busser, lastebiler og drosjer og det fortsatte utover formiddagen. Kl. 10.30 begynte første møte. 7-

mannsmusikken fra Halden sammen med den store forsamling som var stuet inn i lokalet stemte i å synge: «Hvor deilig det er å møtes» og tonen var slått an med en gang.

Hans Utne leste Salm. 122 og ønsket alle velkommen. Derefter en bønnestund og så talte br. H. Moger fra 1. Mosebok 26, 12—33. Han fikk meget godt å frembære og det var stor nåde over ordets forkynnelser. Alfred Andreassen talte så fra Joh. 21, 5 alvorlig og gripende. Undertegnede og A. Holm vidnet derefter ganske kort og et budskap i tunger og tydning kom frem.

Eftermiddagsmøte holdtes ute i fri luft. Br. Joh. Gundersen leste Salm. 121 og br. H. E. Hegh talte fra Joh. 8, 30 og Gal. 5, 1. Edv. Henriksen talte fra Titus 3, 7. Så trådte vår gamle broder A. Johnsen fra Halden frem og sa noe. Stemmen er svak og vanskelig har han for å si noe nu, men brenner enda for Guds sak. Han gledet sig over å hilse på Guds folk og priste Gud for hans trofasthet. Et budskap i tunger med tydning kom til oppmuntring og trøst.

Siste møte var plassen utenfor Betania full av mennesker. Ordet blev gitt fritt og mange vidnet om Herren. Av de mange som huskes kan nevnes: Hystad, Ludv. Jansen, Joh. Pable, A. Ramstad, misjonær Fjeld, Alfr. Andreassen og flere av 7-mannsmusikken. Budskap i tunger og tydning kom frem. Musikkvennene fra Halden sang og spilte, til stor velsignelse hele dagen. De har en stor og velsignet oppgave og vier sin fritid i evangeliets tjeneste. Herren vil lønne dem.

Vennene i Rygge har utvidet lokalet og pusset det riktig fint. Det er blitt vel 3 meter lengre og så har de løftet taket op og fått god ventilasjon. Det var et så hyggelig og pent lokale nu at det rent var en lyst å se det. Døpeikum har de fått også og nu gjelder det bare at riktig mange får øinene op for denne sak og går ordets vei.

Av de mange stevner i Rygge var dette et av de beste.

G. I.

*

Stevne i Eydehamn og litt fra Arendal.

De frie venner i Eydehamn avholdt stevne på Strengereid søndag

den 17. juli. Det kom venner fra Fevik, Brårvik, Arendal, Flosta og andre steder. Og vi måtte si som vi synger i sangen: «En broder og søsterskare på veien til samme hjem.» G. Krøgenes begynte med å lese Esaias 53. Derefter talte Hedin over Hebræerne 2, 10—13, og det var dyrebart å høre at Jesus ikke skammer sig ved å kalle oss brødre. Derefter talte misjonær Bernhard Nilsen over Esaias 52, 9—10: Bryt ut og jubel. Guds folks jubel og tilfredse stilling er et veldig vidnesbyrd.

Formiddagsmøtet avsluttedes med bønn og takk til Gud for at vi får komme sammen og ophøje hans navn uten forstyrrelse. Det er ikke alle steder de kan det. Da flere av vennene hadde reist lang vei var det godt med en pause som blev benyttet til å spise ute i det frie og hilse på og tale med hverandre.

«Der gives ei jordisk slektskap, ei blodets det sterke bånd, som så binder hjerte til hjerte, forener så ånd med ånd, som dette å have tilfelles en tro og en frelser søt, og barn av den samme fader.» Og som sådanne like stor rett til hjemmets goder. Ja, dette var en herlig tanke.

Eftermiddagsmøtet begynte kl. 14.30. Jon Henriksen begynte med å lese Joh. evg. 5, 1—9. K. Bryntesen (Salm. 89, 16—103). Salig er det folk som kjenner til jubel. E. Falk (2. Peter. 1, 16—21, Joh. 17, 20—23) og talte herlig om Guds barns enhet. Etterpå var det flere som vidnet om denne herlige frelse som vi i fellesskap får lov til å glede oss over, og blandt dem som benyttet anledningen var G. Gundersen og N. B. Hansen, Arendal og søster J. Larsen. Dette blir nok et kort og ufullstendig referat av et så herlig stevne, men plassen gjør at det må innskrenkes mest mulig.

Kveldsmøte:

K. Andersen leste Ap. gj. 26, 19—32. Derefter talte Lyngroth fra Oslo over Luk. 19, 1—10. Sådan som Jesus var den gangen han gikk avsides for å møte den enkelte, sådan er han idag. Ja, det er sant: «Jesus er igår og idag den samme og forblir til evig tid.»

Hedin talte derefter om Guds uendelige godhet mot sitt folk. Gud sa til Daniel: Du såre elskede mann. Ja, det var herlig å høre dette så klart fremstillet. Derefter var det

flere som vidnet om denne herlige frelse og da vi på en måte er begrenset av tid og sted måtte vi også denne gang slutte stevnet og dra hver til sitt sted. Skriften taler om en tid som er anderledes. Vi skal alltid være med Herren. Trøst hverandre med disse ord.

Hermed en hjertelig hilsen til alle som strider for den tro som en gang blev overgitt de hellige.

Tirsdag 19. juli i Starkad, Arendal talte forstander Johannes Hedin og Ernst Falk. Også dette var et herlig møte og riktig bra med folk, tross denne årstid hvor alt er så adsprett og det er vanskelig å samle folk på lokalene. Vi fikk også besøk av broder og søster Volden som var på gjennemreise. Vi gleder oss til den dagen vi skal møte alle Guds venner.

K. I.

Misjonabeløp

Signe Pedersen og Inga Johnsen,

Peping, China, for 2net kvartal 1938.

Ole L. Thune, Al	kr. 30.00
Betel Nøtterøy ved fru M. Kjølner	42.00
Misjon hos fru Fabricius, Oslo	26.00
Ved Alfr. Lie, Skotselv	20.00
Misjon hos Gunhild Elker, Gol	25.40
	+ 4.60
Maren Houkenes, Oslo	30.00
Hjalmar Johanson, Stockholm	50.00
Betel, Rælingen ved Harald Amodt	20.00
N. N.	20.00
En søster	25.00
Betel, Lunde i Telemarken ved H. Brattlie	27.51
Bernh. Hansen, Charlottenlund	50.00
O. H.s testament ved H. Opsal, Hjartdal	25.00
J. Sand, Nærnes	15.00
Barnunes, Sande, Vestfold	20.00
Betel, Rælingen ved Harald Amodt	22.00
Ved Alfr. Lie, Skotselv	25.00
N. N.	10.00
B. Hansen, Lillestrøm	10.00
Ved fru M. Kjølner, Sem, Nøtterøy	159.00
2 søstre	20.00
Ubenevnt	30.00
N. N.	20.00

Beløpene er blitt utbetalt søstrene i Peping. En hjertelig takk til hver enkelt yder. Må Gud velsigne dere! Søster Inga er kommen tilbake fra sykehuset efter en alvorlig operasjon, begge søstrene er reist til kysten for å få en velfortjent hvile. Husk dem i bønn og med midler!

Med broderhilsen

Th. Wessel, kasserer.

Kvittering.

Mottatt ved br. Iversen kr. 85.00 med takk! Bangalore 27—7—38.

Ananda K. Desmond.

Gaver til bladet 1. halvår

- G. E., Gol
- L. F., Eidsvoll
- T. W., Bygdøy
- E. H., Sverige
- J. O. S., Sverige
- O. E., U. S. A.
- A. E., Gol
- Ved H. Gjertsen, Bergen
- H. S., Oslo
- G. W., Oslo
- En broder

Tilsammen kr. 500

OSLO - OMEGN

Skjæret Pensjonal, Vollen, Ask

har ledige gode værelser nu.

Et godt og fredelig sted for de som vil ha hvile. Park, have, bad, strand og båt. Kr. 6.00 — 6.50 inkl. skatt. *Andakt.*

Efter 1. september tar jeg imot meg et rimelig pris pr. måned. Evang. geluster, emissærer, misjonærer og andre der trenger hvile. Åpent året.

1. anvendelse:

Fru Bjørndal, Telefon Vollen 64

Kristiansand S.

Vennestevne holdes søndag 21. august.

Møtene begynner søndag formiddag kl. 10.30 og holdes i Blå Konlokalet

For vennene Kristian Holmen.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEN (Trygve Gabrielsen) Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød

Hvilehjemmet «FREDLY»

Åpent hele året. Sted for troende venner. Mottar på sykekassen. Telefon Vestre Gran nr. 9 I. *Evangl. Ruth Hansen, Vestre Gran, Hadeland.*

Systue

Systue med inventar, maskiner etc., lys og opvarmet rum, tilleie God levevei for øvet flink dame. *Galleberg Manufacturfabrik, Galleberg st. Vestfold.*

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg 1938